

Unistajad usinaste
 Unest üles upitagu,
 Uduist uimased ustatwaste
 Uueks üpruseks ühendagu!

Randli=saar.

Madli ja Maret, rikkad peretütred, waidlesid kangeste isekeskis. Maad rääkisid kahest noormeestest, kes mõtavad tähtsalt Madli elu külge puutusid: Juhkum oli, nagu kõigil teatud, tema südamel sõber ja kartlik kosilane — Hindrekul jälle oli õnneks läinud, tütarlast surma suust peasta, kui see kord tulekahju juures hirmsat otsa pidi leidma. Seitsaadik nõudis noormees neiu ühlepühkuse igatsamisega taga ning niipea, kui Madli sest aru sai, tuli temale mõte, oma elu=peastjale isienast tänu=palgaks anda, et küll tema süda Juhkumi poole hoidis.

See'p see oligi, mispärast Maret teisega jägeles. Ta püüdis temale äraseletada, et see ühna kardetaw olla, Hindrekule abikaasaks minna, kui seal juures teist armastab.

„Oh, ära waewa mind tühja,“ palus Madli tõsiselt: „Hindreku wastu tunnen ma auustust

ja, mis weel tähtsam on, tänu täis on mu süda tema wastu.“

„Aga Juhkumit sa jälle armastad!“

„Dns see sul nii kindlaste teadaw? Ja kui kaa — — —“

„Kui kaa? — Ära mängi mitte oma südamel õrnema tundmustega, ei tea, mis niisuguse julge mängu lõpp saaks olema! Katsu oma tänuliku meelt walitseda, su armastust Juhkumi wastu ja ehk ilmaõgi ei saa tagasi rõhuda!“

„Aga Hindrek armastab mind ju, ta on mind surma suust peastnud, ma olen temale tänu wõlga. Pealegi on ta tubli mees; seepärast, lase, ma teen, mis mu mõistus mind sunnib, ilma tundmustest hoolimatta.“

„Tõsist armastust ilma auustuseta ei wõi olla, aga kõige suurem auustus üksi ei ole ühtigi armastuse wastu; kaa tänulik meel ei maksa seal juures ühtigi. Sul wõib küll wõimalik olla, oma armastust tänule saagiks anda, aga kas see tänumeel ilaldes armastuseks muudab, on teadmatta. Müüd on weel aeg, et wõid Hindrekule ütelda: ma olen Teile tänulik, kummi aga süda mul rindus põksub, aga ärge heitke tühja lootust mu armastuse peale — see on juba ammu ja kõikumatta Juhkumi päralt — ja kõik saaks ehk hästi toimetud!“